A°. 1835. N°. 85.

DONDERDAG DEN 22sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 19 dezer, de Nederlandsche Schoener *Trafalgar*, Kapt. J. H. Thomas, van *Saramacca*; Passagier: den Heer C. Forbes.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 25 Augustus 1835.)

NEDERLANDEN.

BREDA. — In een der duitsche bladen leest men onder het opschrift: *waarschijnlijke gevolgen van den julij-aanslag*, de volgende opmerkelijke beschouwing:

»Elke mislukte zamenzweering tegen eene bestaande regering leidt tot de bevestiging der magt van deze laatste. Nog ligt voor ons in 't duistere, welke partij het moorddadig ontwerp, aan 't welk *Lodewijk Philips* ter naauwernood en tot geluk van Frankrijk en geheel Europa ontkwam, moet toegeschreven worden. Ditmaal echter zal het niet kunnen wêersproken worden, dat een heilloos komplot gevormd en ten uitvoer gebragt werd. Welligt heeft men de draden aan weinigen toevertrouwd, om eerst den uitslag af te wachten en dan op te treden. Wat zoude er gebeurd zijn, wanneer de koning door den kogel getroffen ware, die den maarschalk *Mortier* doodde? Hoogstwaarschijnlijk zoude dan de partij te voorschijn zijn gekomen, die zich door moorddadige aanslagen den weg tot het gezag en het geweld wil banen. Mogelijk ware het dan wel tot het uitbarsten van den burgerkrijg in Parijs gekomen! Sedert lang heeft men de gemoederen voorbereid tot alle gruwelen van het revolutionnair geweld; de brandbare stoffen liggen opgehoopt — eene vonk, en zij spreiden een vuurzee om zich heen. Hij die de beginselen van de oppositie-drukpers en derzelver toenemende koenheid en vreesselijke hartstogtelijkheid opmerkzaam heeft nagegaan, kan het niet ontsnappen, dat eene crisis werd voorbereid die tot eene catastrophe leiden moest. Een moorddadige aanslag was minder dan wel eene beweging tot opstand te voorzien. Immers reeds was de invloedrijke drukpers moreel in opstand, en evenmin de leer nieuw, dat oproerige zinsneden ligt door barrikaden en geweerschoten worden opgevolgd. Inderdaad, een overzigt van de staatkundige denkwijze der Parijsche bladen biedt een schouwspel aan, waaruit gemakkelijk het besluit valt op te maken, dat geene regering onder zoodanige aanvallen aan de ondermijnende elementen op den duur wederstand zou kunnen bieden. De officiële organen der regering (de *Moniteur* en het *Journal de Paris*) worden naauwelijks geteld; zij hebben een onregtmatig vooroordeel tegen zich: zij zijn in het belang der regering geschreven, en dat is genoeg om hunne denkwijze verdacht te maken, even als of het niet in den aard van de vrijheid der drukpers lag, dat een onpartijdig onderzoek boven alles geldt; als wilde men volstrekt het hoofdgebrek van den tegenwoordigen tijdgeest voorstaan, en als of men het mistrouwen voor de eenige grondslag der betrekkingen tusschen volk en regering houden moest. *Het Journal des Débats* gaat door, als onder den invloed van een deel des kabinets geschreven; het zoekt in 't algemeen ten goede te werken, heeft echter somwijlen krijgszuchtige ontwerpen in het hoofd en geeft daardoor de oppositie vergiftigde wapenen in de hand. Heftig en verbitterd tegen het staatsbeheer zijn daarentegen de dagbladen van alle andere kleur. Er gaat geen dag voorbij, waarop niet uit vier onderscheiden rigtingen aanvallen gedaan worden; met afmattende gekunstelde matigheid spreekt de *Temps*; raast de *Courrier*, verheft zich, met alle grenzen spottende, de republiek in den *National* en *Réformateur*; het koningschap verklaard in de *Gazette* en *Quotidienne* onbeschroomd en op duizenderlei wijzen, dat sedert 1830 in Frankrijk de usurpatie op den troon zit en *Hendrik V* alleen de regtmatige koning is, en 't geen waarin de eerstgenoemde bladen nog te kort mogten schieten, dat wordt door den *Charivari* en *Caricature* bezorgd. Liefde en eerbied worden verstikt in stroomen geestige zetten op platte spitsvindigheden.— Het is dan diensvolgens wel te verwachten, dat men uit den julij-aanslag aanleiding nemen zal om de buitensporigheden der drukpers te beteugelen. Wel is waar zal in de eerste dagen en bij de algemeene verontwaardiging (zoo als vroeger in Junij 32 en in April 34) de taal der oppositie wat gematigder zijn; men zal zijn afgrijzen te kennen geven over het Turksch moordplan, op straf van de schuldigen aandringen, kortom de openbare meening huldigen. Bezwaarlijk echter mag de regering bij deze korte windstilte insluimeren. Welke maatregelen zij zou kunnen nemen valt moeijelijk te zeggen. De voorafgaande censuur laat het charter niet meer toe. Welligt worden de buitendien reeds strenge en tot heden nog vruchteloos gebleven strafwetten op het misbruik van de drukpersvrijheid, door zwaardere bedreigingen versterkt en tevens in eenen moeijelijker te ontwijken vorm gebragt. Bezwaarlijk zal de reactie zich hierbij bepalen. De zitting der kamers is nog niet gesloten, bijgevolg het middel tot wetgevende voorzorg-maatregelen bij der hand. Ook op den verderen gang van het April-proces kan de gebeurtenis van 28 Julij invloed hebben. Men zal zich nu voor overtuigd houden, dat het gevaarlijk zij, redenaars als *Trelat*, *Beaune* en *Reverchon*, met de glorie van het martelaarschap te omgeven. De grenzen moeten wel bepaald worden, waar de vrijheid van meening tot eene staatsverderfelijke propagande overgaat. Is het veroorloofd om de wentelings-theorien als het eenige middel tot verbetering van den toestand der massa's openlijk te verkondigen, en daarbij op het nabij zijnde tijpstip te wijzen, waarop de werkman wraak kan nemen op de bevoorregte standen, zoo behoeft men zich niet te verwonderen, wanneer, bij gebreke van andere aanleidingen tot opstand, ontwerpen tot moordaanslagen, — die het uitbreken der volkswoede den weg banen zullen — in de herseneu van waanzinnige of verblinde geestdrijvers rijpen, en bij gunstige gelegenheden in zamenzweringen uitbreken. Een gevolg van den aanslag van 28 Julij zal ook wel zijn, dat men in 't vervolg het feest der julij-dagen onbepaald uitstellen of op eene andere wijze inrigten zal. Zijn zij door de jongste wandaad niet voor altijd *treurdagen* geworden, en laat het zich denken, dat men de herinnering aan een moordplan met het aandenken aan de revolutie van 1830 zal willen verbinden?"

Ter gelegenheid van den thans mislukten aanslag tegen het leven van den Koning der Franschen, herinnert men zich onwillekeurig dien, welke den 24sten december 1800 tegen *Napoleon* werd uitgevoerd, en waaraan deze mede slechts door eenen zonderlingen zamenloop van omstandigheden ontsnapte. De zamenzweerders tegen het leven van dien veroveraar hadden op den weg dien hij bij het rijden naar den schouwburg volgen moest, eene kar geplaatst, waarin een ton met buskruid en allerlei moordtuig gevuld, verborgen was. Hij zou ontwijfbaar het slagtoffer van dezen verraderlijken aanslag geworden zijn, indien de uitbarsting niet weinige seconden te laat had plaats gehad. Zijn willekeurig gezag werd door deze verijdelde zamenzwering slechts te vaster gevestigd.

Koning *Lodewijk Philips* zelfs heeft reeds vroeger aan eenen openlijken aanslag tegen zijn leven ten doel gestaan. Den 19 november 1832 werd namelijk, terwijl hij naar de vergaderplaats der wetgevende kamers reed, om de zitting daarvan te openen, uit de volksmenigte een pistoolschot op hem gelost, hetwelk echter gelukkig miste. Het is evenwel nooit volkomen opgehelderd, wie de aanleggers van deze poging tot moord geweest zijn.

— Bij het aanleggen eener nieuwe sluis aan de citadel van Calais vond men in den grond een oud vaartuig, ten lengte van 45, breedte 12 en diepte 8 voet; hetzelve was hecht gebouwd, was echter niet grooter dan 80 ton en schijnt nimmer van een dek voorzien te zijn geweest. Binnen hetzelve ontdekte men een aantal muntstukken met het jaarmerk 1219, en aangezien dit vaartuig lag twaalf voet beneden den grondslag van den binnen muur der door den graaf van Boulogne opgerigte fortificatie, onderstelt men dat het vaartuig op dat tijdstip niet is ontdekt geweest. Men kan niet uitvinden of het immer de zee bevaren hebbe; doch er is grond om te gelooven, dat het is zamengesteld vóór dat Calais eene bepaalde zeehaven was en toen de zee, dieper dan thans, landwaarts inliep.

— Uit Leiden wordt van den 4den dezer geschreven:

»In den laten avond van laatstleden zondag den 2den dezer, is er in onze stad, op het Korte Rapenburg, een gruwzaam feit gepleegd. Zeker burger dezer stad, *Hermanus Boomstra*, wolkammer van beroep, oud 37 jaren, is op voornoemde plaats, door eene hem toegebragte wonde in den mond, om het leven gebragt. De ongelukkige man, welke eene vrouw en zes jonge kinderen in hulpbehoevende omstandigheden nalaat, keerde naar zijn huis in de Galgstraat terug, zijnen neef, buiten de Hoogewoerdspoort wonende, een eind wegs hebbende weggebragt, toen hij op het onverwachts werd aangegrepen en doodelijk gewond. In een naburig huis gebragt, is hij al spoedig overleden, na echter alvorens zijnen moordenaar te hebben kunnen noemen en uitduiden; welke dan ook nagespoord, in den loop van maandag is gearresteerd, en welke, uit deze stad mede herkomstig, dit verfoeijelijk bedrijf schijnt te hebben begaan, meer uit kwaadaardigheid en eene zucht om aan den eersten en besten zijnen moordlust te koelen, dan wel uit persoonlijken haat tegen den nedergeslagene; het proces tegen den misdadiger wordt voortgezet.

De geheele stad is vol verontwaardiging over het gruwzame van deze daad en van medelijden met de ongelukkige vrouw en

kinderen van hem, die op zulk eene rampzalige wijze zijn leven verloren heeft.

ADVERTISSEMENTEN.

Mengelwerk.

DE STIJFHOOFDIGHEID.

Stijfhoofdigheid is gewoonlijk het gebrek der genen, die te veel op zich zelven vertrouwen en onwetend zijn. Dit gebrek is voor elken mensch, inzonderheid echter voor de jeugd, nadeelig; het ontsiert haar, en is een groote hinderpaal tegen hare vorderingen in het onderwijs en tegen haar toekomstig voortkomen in de maatschappij. Te vergeefs pogen teedere en liefderijke ouders hunnen stijfhoofdigen kinderen de bekwaamste onderwijzers te verschaffen; te vergeefs trachten de grootste mannen der eeuw zoodanige menschen beter en verstandiger te maken, voor hen blijft de kennis, als door eene sterk gegrendelde ijzeren deur, gesloten; want stijfhoofdigheid verzet zich tegen alle onderwijs, en maakt, dat de onkunde zelfs op hare gebreken trotsch is, en dezelve dus voor altijd behoudt. Met elk jaar zullen deze gebreken vaster wortel schieten, tot dat eindelijk hij, die dit gebrek bezit, tot een hatelijk spreekwoord wordt.

Elke bladzijde der Heilige Schrift bevat lessen of voorbeelden, die ons deze ondeugd als strijdig zoowel met de Godsdienst als met de goede zeden voorstellen. In het dagelijksche verkeer met menschen is de stijfhoofdigheid voor hen, die deze ondeugd bot vieren, en voor hen, die ongelukkiglijk met zoodanige menschen in betrekking staan, eene onuitputbare bron van onaangenaamheden en wederwaardigheden.

Vele menschen zijn derwijze door hunne stijfhoofdigheid verblind en vooringenomen, dat zij het zich tot eere rekenen, nimmer iets van al hetgeen zij eens gezegd hebben, weder in te trekken, of hetgeen zij eens gedaan hebben, te verbreken, of te vernietigen, ook wanneer men hun ten duidelijkste bewijst, dat het gesprokene of verrigte onbillijk en onbedacht door hen geschied is. Dergelijke menschen verdienen te naauwernood ons medelijden, welke onaangenaamheid zij zich ook door hunne halsstarrigheid mogen berokkenen.

Gewoonlijk bevat de stijfhoofdigheid ook een gedeelte van den zoogenaamden valschen hoogmoed in zich, en deze hoogmoed maakt, dat de stijfhoofdige het zich tot eene schande zoude aanrekenen, zijne dwaling te erkennen, en zich te verwaardigen, zijn begaan onregt te verbeteren; alsof opregtheid eene ondeugd en regtschapenheid eene misdaad ware!

Van alle gebreken is derhalve geene meer dan deze te duchten; hij, die door dezelve bevangen is, is nimmer gelukkig, en kan nimmer gelukkig worden, zoo lang hij dezelve bot viert. De vele uit stijfhoofdigheid voortspruitende rampen zijn echter des te vreesselijker, daar zij niet alleen de rust van enkele personen, maar ook dikwijls die van gansche volken stoort.

De ouden beeldden de stijfhoofdigheid of halsstarrigheid af onder de gedaante eener vrouw met ezelsooren, in het zwart gekleed, met een stuk lood op het hoofd, en staande naast eenen muilezel op eene donkere plaats. Hare kleeding is zwart, omdat deze kleur geene andere kleur aanneemt, en ook de stijfhoofdige noch voor de stem des verstands, noch voor de kracht van het bewijs vatbaar is. Het lood op haar hoofd beteekent onkunde, welke den stijfhoofdige ter nederdrukt en verzwaart. De muilezel is het zinnebeeld dier ondeugd, en daardoor bereids overal tot spreekwoord geworden. De duisternis eindelijk, waarin zij zich bevindt, doelt op den met nevelen omwolken geest van den stijfhoofdige.

HET BOXEN OF VUISTVECHTEN IN ENGELAND.

Even als in Engeland de *fijnere* wapenen, de degen en pistolen, tot afmaking der geschillen onder de *aanzienlijken* dienen, even zoo gebruikt de burger en gemeene man zijne vuisten om zich regt te verschaffen. Tot het bezigen van dit middel van verdediging oefent zich het kind reeds in den ouderdom van zes jaren en is elk oogenblik daarop voorbereid. Wanneer zich een straatjongen door zijnen speelmakker beleedigd acht, dan werpt hij instinktgewijze zijn buis uit, strijkt zijne hemdmouwen, wanneer hij er namelijk nog een paar heeft, hoog op, sluit zijne vuisten, en stelt zich in eene fiere houding tegenover zijnen vijand, dien hij scherp en oplettend in de oogen ziet.

Bij de ontzettend groote volksmenigte, die onophoudelijk zich op de straten bevindt, heeft er zich spoedig een kring van eenige honderden menschen om deze strijdhanen gevormd, velen slechts met het doel om als scheidslieden toe te zien, dat alle regelen des tweegevechts behoorlijk worden in acht genomen. In stede van het geschil bij te leggen, worden deze twee kinderen soms door de oudste lieden uit den hoop op de vreesselijkste wijze tegen elkander opgehitst, en de strijd van twee zoodanige knapen wordt aan beide kanten met eene bijna ongeloofelijke woede voortgezet en geëindigd. Intusschen zijn er uit de omringende menigte ook twee secondanten ongevraagd te voorschijn gekomen en binnen den kring de strijdenden genaderd. Nu zoude te naauwernood de moeder van een' der boxende knapen het wagen durven, haren zoon in dezen strijd te storen, hem denzelven te verbieden of hem uit den kring te scheuren; zij zoude gevaar loopen van door het gemeen met steenen geworpen te worden, en te regt, zij treedt immers den hoofdgrondslag der Engelsche vrijheid met voeten! Gebeurt het nu, dat na eene dikwijls eenige minuten geduurd hebbende worsteling, een der knapen op den grond valt, dan wordt de kloppartij eenige minuten gestaakt. Beiden, zoowel de overwinnaar als de overwonnene, nemen, om uit te rusten en tevens tot eenen nieuwen aanval hunne krachten te verzamelen, elk zijne plaats op de uitgestrekte knie van zijnen secondant. Deze hebben zich namelijk met de eene knie op den grond nedergezet, en laten elk zijnen held, gedurende de rustpoos, op de andere zitten.

Dikwijls heb ik kinderen van gemelden ouderdom genever zien drinken, die hun door de omstanders werd toegereikt; den overwinnaar valt overigens telken male eene daverende toejuiching ten deel, de kloppartij duurt voort, tot dat de eene zich voor overwonnen verklaart, of, door de smart der bekomen slagen en stooten verhinderd wordt het gevecht voort te zetten. In deze oefening gaat menig jeugdig oog, menige schoone gelaatstrek voor eeuwig verloren, de *geringste* kenteekenen van den strijd moeten ten minste uit een verkrabt, bebloed gezigt, uit het verlies van eenige tanden of uit eenen uitgerukten bos haar blijken.

Dat de overwonnene, nadat hij ter aarde gevallen is, of de tot den strijd onbekwame wanneer hij eens op den grond ligt, door zijnen vijand niet verder aangeraakt mag worden, is eene aloude wet, die door de kleinste kinderen, ja zelfs door de vischwijven niet overtreden wordt; ook verbiedt deze wet, dat twee tegen eenen strijden.

Tot aanleering en volmaking dezer zoo edele en noodzakelijke kunst, hebben eenige professoren (*professors of boxing*) hunne vechtzalen te Londen geopend, die door de aanzienlijkste jongelingen des lands bezocht worden; want in het boxen mag niemand onbedreven zijn, hoe zoude zich anders de hoogere klasse tegen de beleedigingen van eenen sterken, doch onbehendigen kruijer (*porter*) of van elken anderen gemeenen kerel vrijwaren kunnen, die slechts zijne natuurlijke kracht te baat neemt niets verstaat van de hoogere theorie der bokskunst, die dikwijls de overwinning over enkele kracht behaalt.

GEVECHT VAN EEN' INDIAAN TEGEN EEN' TIJGER.

In de omstreken van Gingi, eene versterkte plaats in Indostan, had een gedrochtelijk groote tijger, vermaard door de verwoestingen, welke hij in de omstreken aangerigt had, zich in eene nulbah of in het uitgedroogde bed van eenen stroom verborgen. Een Indiaan, die zulks vernam, besloot het dier te gaan aantasten, zonder behulp van eenig schietgeweer. Meer kort en dik, dan wel eigenlijk buitengewoon sterk, gespierd, behendig en merkwaardig door zijne koele en welberadene houding, ging hij derwaarts, naakt tot aan het midden, en alleen gekleed in eene soort van linnen broek, die hem halfweg de dijen kwam. In zijne regterhand had hij een zwaar mes met een breed en dik lemmer, zoo scherp als een scheermes; aan den linkeram een klein spits toeloopend schild van ongeveer zestien duim in doorsnede, bedekt met leder, versierd met koperen spijkers en in het midden van eene punt van hetzelfde metaal voorzien; zoodanig waren de wapenen tot aanval en verdediging van den Indiaan.

In de kloof gekomen, die, naauw en glad zijnde, een gunstig veld aanbood voor de evolutiën van den moedigen jager, hief hij een luid geschreeuw aan om zijnen vijand te wekken. Deze, den jager met langzamen en vasten tred ziende naderen, zette zich met een vreesselijk gebrul op zijne voorpooten. Daar de Indiaan al langzaam nader kwam en met zijne zwarte fonkelende oogen het dier aanstaarde, stond de tijger geheel op, en begon zich de zijden vreesselijk met den staart te slaan. In zijne houding was duidelijk zijne verlegenheid te lezen. Bij elken stap van den Indiaan, namen de ongerustheid en de woede des Tijgers toe. Eindelijk boog hij zich met den buik tot op den grond, om zijnen vreesselijken sprong te nemen. Plotseling blijft nu de Indiaan onbewegelijk stil staan; de Tijger verheft den kop, brult op eene ontzettende wijze, doet eenen stap vooruit, en springt op zijnen vijand aan. Maar de Indiaan, die dezen sprong verwacht heeft, weet zich behendig te buigen, ontvangt op zijn schild de pooten van het woedende dier, stoot den Tijger zijn mes in den buik en, onder hem heen kruipende, valt hij op eenige schreden afstands op den grond. De Tijger keert zich nu om; doch de Indiaan staat snel op, stoot zijnen vijand andermaal het mes in den buik, en loopt nu met de snelheid des bliksems buiten zijn bereik. De Tijger sterft bijna op hetzelfde oogenblik.

De verwonding in den buik was vreesselijk te zien. Het mes had het onderste gedeelte van het hart geraakt en de ingewanden doorgesneden. De overwinnaar in dit gevecht, waarin hij een zoo zeldzaam beleid, en zoo veel moed, behendigheid en kracht had aan den dag gelegd, beroofde met de meeste koelbloedigheid den overwonnenen van zijne huid, en nadat hij dit in één oogenblik gedaan had, keerde hij, beladen met dit zijn zegeteeken, naar de stad terug.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.